

Friedrich Hölderlin

A NAPISTENHEZ

Első változat

Hol jársz? a lélek mámora még dereng
tőled, gyönyörrel teljes; hisz épp imént
láttam az úttól elcsigázott,
bűvöletes, fiatal, nagy istent,

felhő arany közt fürdeti fürtjeit;
el nem szakadhat tőle tekintetem;
elment pedig már, merre jámbor,
távoli népei tisztelik még.

Téged szeretlek, gyászomon osztozó
Föld! bánatunk, mint gyermeki fájdalom,
szunnyadva ődöng, s mint a szél, ha
suttog, ha rebben a húrhoz érve,

míg szebb zenét nem csal ki a mestere,
úgy ér mihozzánk, s játszik az álom és
köd, míg a Kedves vissza nem tér,
s bennünk az élet, a szellem ég majd.

Friedrich Nietzsche

MAGÁNYOSAN

A varjúsó
csörren, a had városba száll:
közel a hó –
jó, aki még otthont talál.

Állsz, bot-kemény,
s mindig! hátratekintenél!
Bolond, szegény,
világgá szöksz, ha itt a tél?